

המערערים:

1. מיכל מינסקי
2. עומרי שפרוני
3. מוחמד ח'לאילה
4. סאמר עסאקלה
5. נעמן אבו ערב
6. אנס מחאמיד
7. ד"ר אילן סבן
8. ד"ר אסעד גאנס
9. ד"ר יובל יונאי
10. האגודה לזכויות האזרח בישראל

ע"י ב"כ עוה"ד שרונה אליהו חי ו/או דן יקיר ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רח' נחלת בנימין 75, תל אביב 65154
טל': 03-5608185 פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

המשיבה:

אוניברסיטת חיפה
ע"י ב"כ עוה"ד איתמר ענבי ו/או אורית שקד-שנקמן
ממשרד עורכי הדין ש' פרידמן ושות'
מגדלי מת"מ 1, מרכז תעשיות מדע,
ת"ד 15065, חיפה 31905
טל': 04-8546666 פקס: 04-8546677

תגובת המערערים להודעת המשיבה

בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 17.5.15 מתכבדים המערערים להודיע לבית המשפט כי הם עומדים על הערעור וזאת מהסיבות שיפורטו להלן:

1. טענתם הבסיסית של המערערים היא, שלמשיבה אין סמכות חוקית להשעות את כלל חופש הביטוי בקמפוס, וכי אין צורך, כפי שגם תהה בית המשפט בעת הדיון בערעור, בסמכות השעיה גורפת וחמורה שכזו בתקנון הפעילות הציבורית, לאור כלים נוספים, מידתיים יותר, שיש בידיה של המשיבה, שמטרתם למנוע פגיעה בסדר הציבורי ובשלום הציבור.
2. למרות השינויים שנעשו בסעיף הסמכות בתקנון הפעילות הציבורית, הנוסח שאומץ אינו מהווה שינוי משמעותי מהנוסח הנוכחי ואינו צפוי להביא לשינוי המיוחל במדיניותה של המשיבה כלפי חופש

הביטוי בקמפוס. אמנם, הנוסח המוצע כולל את מבחן הודאות הקרובה, אולם כפי שנלמד מסיכומיה (ר' סעיף 4 לסיכומי המשיבה מיום 4.12.14), המשיבה סבורה בטעות, שמבחן זה היה כנר לרגליה בעת שהפעילה את סמכות ההשעיה, בעוד שהמציאות מלמדת שהסמכות הופעלה באופן תדיר ואינסטינקטיבי – לבטח לא בנסיבות שהקימו ודאות קרובה להתממשות סכנה (כפי שפורט בהרחבה בכתבי בי-הדין שהגישו המערערים).

3. דווקא משום כך, בולטת היעדרם של סייגים נוספים, אשר חיוניים על מנת להגן על חופש הביטוי מפני פגיעה קיצונית כל כך, בנסיבות שאינן מוצדקות ושלא לצורך: ראשית, הנוסח המוצע מגביל את הסמכות להשעות את חופש הביטוי למשך עשרה ימי עבודה (עם אפשרות להארכה) – דהיינו המדובר על תקופה ארוכה של לפחות שבועיים ימים. תקופה זו אינה סבירה בהתחשב בעוצמת הפגיעה בחופש הביטוי, אשר משמעה איון כל הפעילות הציבורית בקמפוס, לרבות פעילויות חברתיות, בידוריות ופוליטיות, ודווקא בתקופות של מתיחות בטחונית בהן נדרשת הגנה יתרה על חופש הביטוי. שנית, אין חובת היוועצות עם גוף רחב יותר, כגון הסנאט או אפילו הוועדה המתמדת, אלא רק חובת יידוע של הוועדה המתמדת, קל וחומר שאין חובה לקבל את אישורו של גוף כזה. הנוסח המוצע אף אינו מגבש חובה לבחון את החלטה מחדש בכל עת שהנסיבות משתנות (כפי שקרה במקרה ההשעיה האחרון, ועל אף פניות שונות של המערערים אליה לאחר שינוי הנסיבות). אמנם, הנוסח המוצע קובע כי הנשיא יפרסם את החלטתו ואת נימוקיה, אולם לא קובע כי חובת הנמקה מפורשת ומותיר פתח לנשיא להסתפק בנימוקים כלליים ומעורפלים, כפי שהשיב לפניות המשיבים בעקבות מקרה ההשעיה האחרון ואף בכתב התשובה לבית המשפט.

4. קבלת נוסח הסעיף החדש ומחיקת הערעור משמעה השארת פסק הדין של בית המשפט קמא על כנו, למרות שנתן הכשר לנוסח הקודם של סעיף ההשעיה, וקבע כי הוא מנוסח באופן מידתי, וכי אין לראות בו הוראה המעניקה סמכות גורפת לפגיעה בחופש הביטוי.

5. לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון המשך בערעור כפי שנקבע בסיפא להחלטתו מיום 9.3.15.

31 במאי 2015

דן יקיר, עו"ד
בא כח המערערים

שרונה אליהו חי, עו"ד
באת כח המערערים